

Předseda vlády České republiky

Petr NEČAS

V Praze dne 29. ledna 2012
Č.j. 17501/11-OSV

Vážený pane doktore,

odpovídám na Vaš otevřený dopis, v němž mě seznamujete se svým stanoviskem k materiálu „Strategie boje proti sociálnímu vyloučení na období 2011-2015“ (dále jen „Strategie“), který přijala vláda v září loňského roku.

Dovolte mi, abych Vám předem svého dopisu poděkoval za důvěru, se kterou jste se na mě obrátil v dané záležitosti. Cílem schváleného vládního dokumentu není zrušení speciálních škol (ty zůstanou stále funkční) ani okamžité zrušení praktických škol bez náhrad. Strategie navrhuje postupnou transformaci většiny praktických škol na školy hlavního vzdělávacího proudu. Převedení praktických škol na běžné školy je plánováno po posílení (personálním i finančním) škol hlavního vzdělávacího proudu tak, aby byly schopné kvalitně pracovat i s dětmi ze současných praktických škol. Těmto dětem se bude i na běžných školách dostávat všech vyrovnávacích opatření, která využívají v praktických školách (individuální přístup pedagoga, možnost individuálního plánu, slovní hodnocení). Vše bude samozřejmě záviset na reálné situaci v terénu, přáních rodičů a také na ekonomických možnostech země. Ujišťuji Vás, že respektuji výsostné právo rodičů určit si sami, do jaké školy má chodit jejich dítě.

Zavádění podobných změn v systému školství v ostatních státech Evropy v uplynulých dekádách přineslo minimálně dva poznatky. Prvním je fakt, že tzv. inkluzivní, tedy společné, vzdělávání je nejen možné, ale také efektivní a vede k dlouhodobě výrazným výhodám nejen pro znevýhodněné, ale i pro jejich vrstevníky. Druhý poznatek ukazuje, že ve všech zemích byly podobné reformy nejprve speciálními pedagogy odmítány (zejména těmi pracujícími v transformovaném segmentu školství), ale posléze se právě speciální pedagogové stali hlavními propagátory inkluzivního vzdělávání. Poznali totiž, že inkluzivní systém nabízí speciální pedagogice mnohem širší a pestřejší využití a že i "jejich" žáci se speciálními vzdělávacími potřebami se v inkluzivním systému mnohem lépe rozvíjejí.

V souvislosti s Vaší obavou týkající se realizace Strategie a jejich dopadů bych Vás chtěl ubezpečit, že česká školská soustava bude i nadále nastavena tak, aby v ní nacházelo

příležitost pro vzdělávání v odpovídajícím rozsahu i kvalitě každé dítě, žák a student. Českou republiku k tomu, mimo základního „rozměru lidské zodpovědnosti“, zavazuje i Úmluva o právech osob s postižením, která byla podepsána v New Yorku dne 30. března 2007 a byla ratifikována dne 28. září 2009. Článek 24 této Úmluvy ukládá účastnickým státům zajistit pro děti a žáky se zdravotním postižením vhodné a rovné podmínky v přístupu ke vzdělávání, které odpovídá potřebám, v odstavci 2b), pak i vzdělávání formou individuální integrace.

Vážený pane doktore, domnívám se, že k politováníhodnému stavu, kdy se bojí školy pro žáky s mentální retardací o svůj osud, došlo pouze mylnou interpretací některých pasáží Strategie.

S úctou

Vážený pan
PaedDr. Pavel Svoboda
Durychova 1381
500 03 Hradec Králové